

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
Інформаційно-бібліографічний відділ

ПОЕТИЧНЕ ГРОНО ВИКЛАДАЧІВ НУБІП УКРАЇНИ

Присвята до святкування Дня університету
НУБіП України

Київ, 2021

82(477)

Поє

ПОЕТИЧНЕ ГРОНО ВИКЛАДАЧІВ НУБІП УКРАЇНИ: присвята до святкування Дня університету НУБіП України / укладачі: Г. М. Полозенко, Л. П. Полозенко, Л. К. Сідько. – К.:Нубіп України, 2021. – 20 с.

ПОЕТИЧНЕ ГРОНО ВИКЛАДАЧІВ НУБІП УКРАЇНИ

На зелених пагорбах Голосіївського лісу розташовані навчальні корпуси університету, одного із найстаріших і найкращих аграрних вишів України – Національного університету біоресурсів і природокористування України. Де навчають студентів різних спеціальностей як для аграрної сфери, так і для інших галузей економіки, які потрібні нашій країні (юристи, педагоги, журналісти та інші).

Викладачі прикладають багато зусиль, щоб студенти, закінчивши університет, стали кваліфікованими спеціалістами, кожен в своїй галузі.

Серед викладацького складу є багато талановитих людей, які пишуть вірші, прозу, співають, займаються живописом.

У голосіївському виші
Талановиті викладачі працюють,
Вони не тільки студентів навчають,
А ще вірші гарні складають.

Отож бо, про деяких з них наша розповідь...

Олексій Олександрович Салганський

Понад 50 років свого життя Олексій Олександрович Салганський присвятив лісогосподарському факультету.

Він був учасником другої світової війни, брав участь у боях за звільнення міст і сіл України та Чехословаччини. На території Моравської Острави Олексій Олександрович був тяжко поранений і більше не брав участі у боях. Після 5-місячного лікування був демобілізований за інвалідністю. Через відсутність житла був змушений виїхати до Києва. Працював у зоопарку, з 1948 по 1952 рік працював у НДІ «Асканія-Нова» та навчався в аспірантурі КЛГУ.

Захистивши дисертацію, був обраний доцентом КЛГУ. У 1976 році захистив докторську дисертацію і став професором. Викладаючи на факультеті ряд дисциплін біологічного напрямку, працював над створенням музею лісових звірів та птахів. Нині цей унікальний музей носить його ім'я.

Крім наукових робіт, Олексій Олександрович є автором багатьох віршованих творів. Пройшовши пекло війни він відображав це у своїх віршах.

Потомкам

Мы родились не для войны
Не смерти для и не для боли
Не в искуплении вины
А для своей и Вашей доли.
Мы нашу юность пронесли,
Сквозь море общего страданья,
И сохранили Честь земли,
Познавши тяжесть испытанья.

Судьба не баловала нас...
Забуть пришлось любви стремленья:
Ведь не один, а много раз,
Мы знали ужас разрушенья.
Страх смерти жил в сырых окопах,
На развороченных полях,
И на конвейерных заводах,
И на измученных тылах...

Живая душа

Помнишь, товарищ, как молодость наша
Купалась в крови и огне...
А с нами не девушка, смерть обнималась,
Ласкала на страшной, изрытой земле.

Снова и снова костлявая зубы
С рассветом свои обнажала...
Нам не забыть, что годами, годами,
Живая душа в нас дрожала...

Как много сейчас говорят о прошедшем
И речи, как воды текут не спеша...
Давай поклонимся в ноги ушедшим,
В которых дрожала живая душа.

Олексій Олександрович у одному із віршів звертається до молодого покоління:

К молодежи

Как хорошо, что ты не ветеран,
И лет тебе наверно мало,
На теле и в душе не много ран,
Как хорошо, что ты не ветеран,
Как хорошо, что не был ты в бою,
Где сто друзей поклон отдали смерти...
И не стоял ты у могилы на краю,
Которую нельзя забыть, поверьте...

На превеликий жаль, Олексій Олександрович не думав і не гадав, що сини та внуки його товаришів-ветеранів будуть хоронити своїх побратимів після бойових дій на Донбасі. Якби він зараз писав вірші, то майбуть написав так:

Російські хлопці опам'ятайтесь,
Кидайте зброю, додому вертайтеся,
Невже ви не знаєте як у Другій світовій війні
Гинули разом в однім окопі
Ваші російські та українські діди.

У збірці «Раздумья о человеке и природе» (2006 р.) О. О. Салганський розповідає про своє розуміння змісту життя, місце людини в цьому світі та його відношення до природи. У цій збірці є такі розділи: «Эхо Отечественной войны», «Грани жизни», «Великий и загадочный восток», «Живая природа».

Любовь к природе

Мы любим верную природу,
Как солнце, землю, ветер, воду,
Как жизни радостный напев,
Как смех, когда уходит гнев.

Она ласкает, согревает,
Всех кормит, поит, одевает,
Дарит прекрасных много грез,
Хранит глаза от горьких слез...

У цій збірці є розділ «Времена года» в якому є присвята кожній порі року.

Зима

...Земля оделась белым одеялом,
Узоры ткёт волшебница-зима,
Мороз кусает благородным жалом,
И чистый снег не очерняет тьма...

Весна

...Лопнула почка на вербе в овраге,
Пискнула птичка в весеннем овраге...
Звоном сосуллек порвалась струна,
С вьюгой и солнцем играет весна...

Літо

...Сижу на золотом песке,
Под солнцем ясного заката,
А рыба плещется в реке,
В струях прозрачных переката...

Осінь

...Осенний лес, рать голых привидений,
Одежды сняв, плясал в ковре листвы,
В предчувствии холодных сновидений,
Он навевал забытые мечты...

В розділі «Природная смесь» автор збірки пише про птахів, тварин, полювання та браконьєрство:

...Под Полтавой убили лосиху,
Что лежит в молодых сосняках,
Захотелось какому-то психу
За бутылкой сидеть при деньгах
Все молчали, как будто могила
Не лосихи – природы была,
И бессмысленность душу давила:
Стыдно было за наши дела...

Андрій Савич Опальчук

В 1935 році в селі Закорчицьке Корецького району (Рівненщина) народився Андрій Савич Опальчук, випускник факультету механізації сільського господарства УСГА (1961), доктор технічних наук (1984 р.), професор. З 1976 року був завідувачем кафедрою технології металів. Крім навчальної діяльності А. С. Опальчук спрямовує науково-дослідну роботу кафедри на розв'язання проблем підвищення надійності сільськогосподарської техніки шляхом пошуків удосконалення технологій та способів виготовлення деталей машин. Маючи справу з металом Андрій Савич був автором літературно-художніх видань.

В 2005 році вийшла його збірка віршів «Дума про Україну», в якій автор відгукується на біль українського народу за обкрадену батьківщину. В поезії звучить протест проти байдужості і рабства в душі людини, збуджує патріотичні почуття.

В поемі «Зажурилась Україна» Андрій Савич розкриває історичний шлях неньки-України.

Колотиться Україна
Літами, віками,
І кінця не має тому,
І краю не видно.
Всього світу всі народи
Дивуються з того.
Край багатий й щирі люди
А живуть убого.

І це дійсно так – українці впродовж віків воювали за краще життя.

Завзяті запорожці
Панам не корились
І зібрались на Хортиці
Січ свою створили
Запорожці панували

В степах України
Страх наводили на турків
Татар не любили.

В 1775 році Запорізька січ була зруйнована Катериною II. Останнього Калнишевського підступно заслано на Соловецькі острови.

...Останнього отамана козаків завзятих
Запросила Катерина до себе у гості.
По-царському пригостивши, чемно попросила,
Щоб він зрікся козацького роду.
Не зміг старий Калнишевський
Честь козацьку продати
За що прийшлося в ямі темній,
На Соловках віку доживати
Четверть віку просидівши
В тій ямі пекельній,
Козарлюга вже не зрячий
На світ подивився.
І проживши сто п'ятнадцять років,
Дав урок по праву,
Як-то треба шанувати святу ю славу.

В цій поемі Андрій Савич описує весь історичний шлях, який пройшла Україна до одержання незалежності. Та і в роки незалежного буття не все так просто. А тому закликає:

Українці! Не шукайте, не знайдете
Ворогів заклятих нашого народу,
Нам всім треба, щоб скласти Україну,
Захистить, лиш самих від себе.

У віршах «Гетьмани України», «Запорожці», «Самоїди» Андрій Опальчук продовжує розповідати історію України.

Гетьмани, гетьмани – сини України,
Вас кидала доля з вершин у низини,
Не всі ви своїй Батьківщині служили,
За сльози якої зневагу терпіли.

Вітер віє, повіває
Та й гілля хитає,
Сидить козак на кургані
З вітром розмовляє.

Про козацьку славу,
Щоб давні часи згадати,
Як завзяті запорожці
З Петром Сагайдачним,
Сівши в чайки проти ночі,
В море випливали,
Щоб з турецької неволі
Братів визволяти.
(Запорожці)

Забути про рабство ми права не маєм,
Яке споконвіку нам душу ятрає
І зрада віками поряд з нами мандрує,
І нашу свідомість про єдність руйнує
На захід і схід нас ділили віками,
Щоб брат з братом краще себе поїдали
І згоди ніколи між собою не мали,
І свідомість рабів в собі закріпляли.
(Самоїди)

У цій збірці є вірші, які відображають події, які відбувались за роки незалежності. Це «На майданах України», «Майдан надій», «Українська правляча еліта», «Реформатори- ординці» та інші. Також є вірші присвячені своїм рідним та близьким людям «Татова наука», «У кожного своя доля», «Земляки українці», «Послання друзям».

Вірш «Татова наука» присвячує пам'яті свого батька.

Казав мені батько
Не журись ще сину,
Підростеш дитинко
Турботи поглинуть
Дороги покличуть
В далекії далі.

Чим даліше від лому,
Тим більше печалі...
Батько радить синові:
Лише в праці до поту
Боротися нам треба,
Нікому не гнутись
Й себе відстояти

Щоб стверджувать право
На кращую долю.

А у вірші «Сорок лет спустя» Андрій Савич згадує студентські роки при зустрічі своїх однокурсників.

Не легко все то было
В студенческих буднях
И все же надежда
Нам сил придавала,
Чтоб выстоять натиск
Приема зачетов.
Экзамены тоже, друзья
Мы приступом брали
Но дружба и братство
Нас всегда выручали.
А если в глубинах наук
Иногда мы тонули
Спасательным кругом
Шпаргалки служили.
И все же дипломы
Мы свои защищали.

У вірші «Чого доля плаче» автор, звертаючись до нас, пише:

Пролітають літа в нескінченність,
Залишаючи пам'ять про наших героїв
В українських змаганнях за нашу державність,
Щоб позбутись рабської долі.
Так станемо ж браття єдино
За наші святині земні,
За нашу єдину Україну
Покажем, що ми нездоланні в борні.

Малюга Володимир Миколайович

У 2018 році в університеті був проведений творчий вечір доктора сільськогосподарських наук кафедри відтворення лісів та лісових меліорацій Володимира Миколайовича Малюги. На цьому вечорі була презентована його збірка віршів «Про екологію душі». Автор розповів про природну різноманітність рідного краю та закликає дотримуватись законів природи.

Будучи сином шахтаря, основним змістом його життя стала любов до лісів, до їх збереження. Адже це лісові насадження (дуби, граби, берези, клени, сосни) дають нам жити і дихати на цій землі.

Його вірш «Людина лісові вклонись» звучить як заклик берегти ліс, такими діями ми збережемо природу, яка дає нам життя. У поемі «Людина лісові вклонись» Володимир Миколайович, вертаючись до людства пише:

Прошу я всіх, прошу не сам
Давайте вклонимось лісам
За те, що в світі гарне є,
За те тепло, що він дає.
Тепло від проміння він має,

Бо з Сонцем щиро розмовляє.
Бере енергію від нього
І зберігає в собі надовго...
Людино, лісові вклонись,
Яка краса, стань подивись,
Подихай лиш на повні груди.
Відчуймо радість милі люди
Ліс приклад гарний нам дає.
В нім царство рослин і тваринне є.
Усім там достатньо і світла, й тепла.
Свої в нім закони Природа дала:
Балансом водним ліс керує,
Вологу у ґрунті регулює.
Повітря чистить, всім дає,
Вода джерельна в нього є:
Ліс творить ґрунт і захищає,
Людину мудрості навчає,
Про те, що вченими здобуто,
А ще про те, що все забуто;
Він має просторовий вплив,
Щоб шкоди не було від злив;
Поля від посух захищає,
А ще резерв потужний має,
Людина лісові вклонись
Він допоможе, лиш звернись
Рай на землі побудувати.
За те нам вдячна буде Мати, Природа, Бог!
Людина Богові вклонись
За це творіння – дивний Ліс!

У вірші «Слово про ліс» автор на запитання: «Ліс. А що людині ти приніс?..» відповідає

Повітря чистого ковток,
Бо кисень виробля, браток!
При цьому ж - поглина вуглець,
Який, бач він... - та молодець,
Що нас рятує від негоди,
Впливає на потік погоди
А лише часткою Природи...
Ліс терпить все, могутній... чуйний...

Як його матінка Природа,
Що дарувала свою вроду...усім...
І лукам і лісам, річкам і полю,
Щоби доля людська щасливою була,
І люди щоб жили в достатку,
Не руйнували тую хатку,
Яка збудована в природі...

У своїх віршах Володимир Миколайович закликає дотримуватись законів природи. Адже в сучасних умовах глобалізації ми часто забуваємо, що від того, наскільки гармонійно ми будемо співіснувати з природою, залежить духовне і фізичне здоров'я нашого народу.

У вірші «Коріння де? У чому сила?» автор нагадує нам звідки ми родом і що нам потрібно розуміти:

...Щоби природу розуміти...Її красу
Оберігати і нашу Матір шанувати.
Лиш розуміючи красу,
Ми здатні міцно покохати.
І, саме бачиться, тому –
Оберігає всіх нас Мати –
Природа – Бог.

Та закликає:

...Садіть могутнії дуби
Любіть всім серцем Ви Природу.
В любові дочки і сини
Зростуть для нашого народу.
І пам'ятаймо про науку,
Про пошук істини, вона – той шлях,
Що обирають люди.

У вірші «Розмова з сином» Володимир Миколайович радить своєму синові:

Будь синові мій природі другом,
Захисником у вчинках всіх.
Шукай в житті свою стежинку!
Але не забувай, мій синку,
Свій отчий дім, свій рідний край:
Йому любов сповна віддай!

А у вірші «З листа до мами» він звертається до людства, нагадуючи нам:

Щоб розум здоровий прокинувся в світі,
Щоб глузд панував тут...щоб радісно жити,
Поглянь но на Землю, це ж ми, твої діти
Як хочеться мирно і щасливо жити.
В піснях Кобзаревих, в них туга за краєм,
За тим, рідним краєм, де ми всі живемо.

Де мусимо жити і щастя шукати,
Бо тут народила мене моя мати.
Вона мені приклад, як міцно кохати,
Любить Батьківщину і все пам'ятати...

У вірші «Пісні мого серця» митець розповідає про найріднішу людину – це маму Марію, яка народила його та побажала:

Рости синочку, рости маленький
Будь веселенький та гарненький
Рости, навчайся з книжками знайся
В них рідна мудрість і розумні слова
Про все на світі, як треба жити,
Як дарувати ці знання.

Мати звертається до сина з такими словами:

Синочку милий, благає мати
Побережи..., ти бережи, оберігай
Наш рідний край.
І Україну, свою країну. Нам від
Негоди захищай.
Отож, віродим ліси і ниви,
Річки і луки, хай розквітне і оновиться Земля.
Дала Природа людині вроду
Тож дорожім своїм ім'ям.

У збірці «Про екологію душі» є багато віршів, які присвячені найкращому другові Радучичі Івану Максимовичу, який народився на Поліссі, жив з ріднею в лісі, де працював його батько. Його товариш дуже любив природу та ліс.

...Нас доля в Києві звела
Знайомство, гарнії діла
Навчання в вузі лісовому
Відкрило шлях в житті новому...

По закінченні вишу Володимир Миколайович «кадри лісу готував, а Ваня вдало ліс саджав...» Та вони продовжували товаришувати і багато спілкуватись бо:

Про екологію він дбав,
Район від лиха рятував.
Він дбав про всіх, нас не забував
Проста людина, гарна, щира
Із добрим серцем, дійсно мила.

Свої вірші Малюга В. М. присвячує і викладачам, які навчали його у голосіївському виші: Михайлу Івановичу Гордієнко, Анатолію Васильовичу Цилюрику (докторам біологічних наук, професорам, академікам лісівничої академії України).

Академіку
Ви наш Лісовий,

Вам ми дуже вдячні,
Що Ви у нас такий.
Вдячні за науку,
Тепер ось потисну Вам руку,
А ще і поцілую
Я рифму шукав такую...

А. В. Цилюрику присвятив цілу поему, описавши майже весь його життєвий шлях, де формувався «дух кіпучий». Це Харков, село на Полтавщині, технікум, голосіївський виш:

Заступником декана теж він був,
Студентів-іноземців не забув.
Ще й у В'єтнамі кадри готував
Хвороби чаю й кави там вивчав.
Пізніше був призначений деканом
Цилюрик вже тоді був знаним
На факультеті захисту рослин
І вдало керував ним він.
Проректором з навчальної роботи
Не мав ні спокою, ні вільної суботи.
Але свою роботу він любив
І власних сил для неї не жалів...

Жеребко Володимир Михайлович

У 2018 році вийшла збірка поетичних творів «Натхнення час» Володимира Михайловича Жеребко, доктора, професора, завідуючого кафедри інтегрованого захисту та карантину рослин НУБіП (2004 р- 2015 р). Писати він почав свої вірші, як сам пише, у пенсійному віці. На його думку розпочинають писати лише люди, які мають ще достатній запас сил і натхнення і не повністю реалізували свою життєву енергію. Та його думках змінилась коли почав читати свої твори своїм колегам, землякам, знайомим і дізнався, що багато людей цим займаються в різні періоди свого життя: хто в юності, хто в зрілому віці, а дехто це робить на протязі життя.

У своїй збірці Володимир Михайлович постає як людина різнобічних поглядів на життя: від «закоханого як юнак» і футболіста – до переживань за політичне майбутнє країни, страждання народу і труднощі сьогодення, а також екологічну безпеку планети.

Народився він у селі Мар'янівка Васильківського району на Київщині. Добре знає, що таке село і яке тяжке життя було у післявоєнні роки.

Вірш «Життєпис» свого роду сповідь, про життєвий шлях Володимира Михайловича. Ось окремі рядки цього вірша:

Життя прожити – не проста справа
Зазнав без батьківства...Малим
Ходив до школи, вставав рано

Щоби здолати бездоріжжя
Й зустріти в небі птахів клин.
Ходили пішки, навпростець,
Вкорочуючи шлях до школи.
Отар стрічали ми овець,
Що паслися на зжатім полі.

Закінчивши школу, працював простим робітником на Агро станції УСГА.
Вступив у сільськогосподарську академію, закінчив навчання в 1970 році за спеціальністю «Захист рослин». В 1970-1972 роках служив в армії. З 1972 року Володимир Михайлович починає свій шлях в науку: аспірант, кандидат наук, асистент, доцент, доктор, професор, у 2004 -2015 роках завідувач кафедри інтегрованого захисту та карантину рослин НУБіП України.

Присвятивши все своє наукове життя своїй альма матері, він до 120-річчя з дня заснування пише вірш.

Ювілей

В моєму вузі ювілей!
Йому уже 120 весен,
Але він досі молодий –
Бо ж молодістю він воскреслий!

Чого побачити прийшлось
За ці роки – понад столітні?
О скільки праці довелось
Докласти в успіхи солідні!
Його буття розпочалось
У дев'ятнадцятому віці,
Коли у стінах КПІ
Відкрили відділ відповідний...
Наш вуз мужнів, з роками ріс,
Відбрунькувавшись в самостійний...
А Голосіївський зайнявши ліс, -
Створив сільгосп, лісгосп, ветеринарний...
У роки страшної війни
Студенти стали в оборону,
З викладачами пліч-о-пліч
Плекали гідну перемогу!
Три вузи, об'єднавши сили,
Нам академію створили,
Пішовши дружно в ногу з часом
Й на цілий світ оголосили...

О, славен будь, мій універ!
Ти мудрості невичерпана сила,
У праці славу здобувай
І будеш ти на світ – Світило!

У Володимира Михайловича є вірші, в яких він висловлює свою любов до рідної України, до сільського населення та села.

...За Україну я молюсь,
За її віру в мир і спокій,

За її землю і народ
Що прагнуть цього стільки років!
Моя ти любя, Україно!
З теплом весняним розцвітеш,
Коли всі разом гуж піднімем –
В сім'ю народів увійдеш.
(Моя країна – Україна, 2018 р.)

...Народ країни не зломити,
Сільське населення якої,
Уміло лиш із праці жити!
Цього забрати в них – ніколи!
Село – колиска українства,
Надійний тил і оберіг,
І вишиванка і намисто,
Й гучної пісні передзвін...
Село і хліб – це все єдине!
Допоки маємо село –
Ми будемо усі із хлібом!
Це українства джерело!
(Село і хліб, 2018 р.)

Стурбований наш автор тим, що коїться у нас на Сході, де гинуть наші воїни, захищаючи нашу землю від окупантів.

В наш мирний дім прийшла війна.
До зброї стати довелося.
Немало доль взяла вона,
Немало сиріт зосталося...
Ночами плачуть матері,
Кохані плачуть дні і ночі,
Благають Бога на псалмі
Вернути сина...! Ой не хоче
Проклятий ворог відступать
Четвертий рік він землю топче
В Криму й Донбасі... Та видать
Орду скажену зупинити
Змогли герої-добровольці
І волонтерів добра рать!
Щоби надалі в мирі жити
Нам треба важко працювати,
Корупцію прогнать навіки

Та казнокрадів розігнати!
Вставай країно працювати
Та армію плекай надійну!
Доволі в теплім ліжку спати...
З колін піднімем Україну!
(Війна і мир, 2018 р.)

У вірші «Ода про воду» автор нагадує нам про те, яке велике значення в житті людини, рослини, тварини має вода.

Вода – це є життя основа,
Клітина без води – ніщо,
Рослина квітки не утворить,
У ґрунті не проросте зерно!..

О, вода! Яка це цінність,
Збагнути треба нам усім:
Від ставлення нас до природи
Залежить все на світі цім!
Щоб на Землі життя тривало
І воду чисту споживати,
Любити треба нам планету –
Усім про це слід пам'ятати!..
(Ода про воду, 2018 р.)

Є у цій збірці і ліричні вірші: присвята коханій, весні, травневим садам.

А у вірші «Слово про слово» Володимир Михайлович нагадує нам як «Вкраїна волю здобула» та закликає:

...Якої треба нам війни,
Щоб мову рідну ми згадали?
Невже ще мало Колими,
Щоб у повний ріст ми встали?!
Люби Україну свою,
Шануй її красиву мову!
Працюй, твори, плекай, люби
Й живи – на милість Богу!
(2018 р.)

Олег Григорович Криворот

Багатий на чудову природу, архітектурні пам'ятки та історичні події Маньківський край (Черкащина). Тут на широких просторах є село Іваньківка, де народився Олег Григорович Криворот, старший викладач кафедри обліку та оподаткування економічного факультету.

Крім своєї основної роботи, Олег Григорович пише вірші, вийшло з друку уже вісім його збірок. Для нього поезія – це цілющий ковток для душі, це ясний промінь сонця в негоду, це біла квітка сподівання. Поезія – це почуття, біль, драма, досвід, історія, культура, філософія. Поезія - це доля.

Багато тем порушують поети,

бо нескінченим є подій потік.
Пишуть в рядок, формують куплети!
Достатньо творів пишеться за рік!

Про актуальні справи сьогодення,
про розлади, розрухи у житті,
освідчення, а часом одкровення,
різноманітна гама почуттів!

Пишуть про радості, та дуже наболіле,
відчутний настрій в побудові рим,
коли в гармонії душа і тіло,
коли на серці прояви туги!

Поділиться можливо хтось секретом,
розкаже щось нам про красу зими,
не може стати кожен з нас поетом,
можемо бути добрими людьми!

У його творах відображено всю різноманітність і складність людського життя, його мрії і сподівання, болі і розчарування, контрасти и парадокси...

Два правила в житті запам'ятайте,
класи свої і доленосні школи,
труднощі є і будуть, тож вставайте,
правило перше – не здавайтесь ніколи!

Недоліки свої в нас і заслуги,
ближньому руку не вагаючись подайте,
тепер, як обіцяв, правило друге –
правило перше всі перечитайте!

Два правила в житті допомагають,
в них істина одна – нам все по силах,
не вірять, зрадять нам і вниз штовхають,
та не здавайтесь, вперед на долі крилах!

Черпаємо всі мудрість із життя,
то посміхнеться, то зустріне грізно,
щоб кращим було наше майбуття,
порозумнішати ніколи не запізно!

Ми помиляємося і не перший раз,
хтось ображається, а інший пробачає.
Хто почуття не ставить на показ,
що їх не має геть не означає.

Помилитись боїмся ненароком,
на шляху багато суєти,
а потрібно вперто, крок за кроком,
рухатись в напрямку мети!

А від проблем не дітися нікуди
втрати бувають у житті та часи скрути,
пробіжить час і усе буде добре,
просто потрібно пережити і забути!

Та, разом з тим, Олег Григорович у зверненні до українського народу пише:

...не забувай, що ти людина,
навіки нею залишайся!
Допоки пісня лебедина,
ще не пустилась наздогінці,
потрібно жити, як людина,
будьмо ж людьми всі, українці!!!

Автор збірок написав багато віршів, які стосуються його рідні: бабусь, дідусів, батьків, сина та дружини.

У восьмій збірці «То вершини, то узбіччя, - перше п'ятдесятиріччя!» він описує своє дитинство.

Мені в дитинстві всього вистачало,
звичайним сільським хлопцем в батьків ріс,
любив хокей, футбол і хліб із салом,
річку обожнював, ну і звичайно ліс!
Більше часу на вулиці проводив,
було багато дітвори в селі,
відволікали від розваг городи,
бички, корови, свині і кролі!..

З особливою любов'ю автор звертається до своїх батьків.

Спасибі вам, мої батьки,
за людяність, любив і ласку,
за перемогу і поразку.

Спасибі вам, батьки мої,
за виховання і освіту,
що ви старались зрозуміти,
як вибивало з колії!

Безмежно дякую вам я,
за допомогу і підтримку,
завжди ви поруч влітку, взимку,
турбує доля вас моя!

Щирий синівський вам уклін,
за все пробачте тату, мамо,
будьте здорові, хай з роками,
щастя спішить з усіх сторін.

Про свої зміни у житті, Олег Григорович присвячує вірш своєму сину.

Тобі два роки рідний сину,
Пишаюсь що ти в мене є
Завжди я мріяв про дитину,
Найбільше щастя ти моє!
Не було хлопчика в родині,
Господь все бачить із вершин.
Окремо дякую дружині,
Що я став батьком, в нас є син!

Так хочеться порозмовляти з сином,
як подорослішає душу відчиню,
скажу, вогонь шукаючи,
зустрінешся із димом,
правду шукаючи, пізнаєш і брехню!
Ще б розказав про добрі справи сину,
щоб цінував людей і рідний край,
шукав можливості, а не якусь причину,
не був серед овець і вовчих зграй!

Рідко зустрінеш в поезії інши авторів, які такою теплотою і любов'ю писали вірші про своїх бабусь та дідусів. Наш автор зворушливо писав про них, адже літні канікули він був у них.

Згадав дитинство босоноге,
канікули, дванадцять літ,
перші життєві перемоги,
приваблює широкий світ!
В селі у дідуса й бабусі
щодня в яру корову пас,
такий швидкий, постійно в русі,
ідеї в голові весь час!

Своїй рідній бабусі, якій виповнилось 90 літ, внук присвятив вірш.

Про вік жінок не прийнято казати,
Але сьогодні досить все не просто,
Свою бабусю хочу привітати,
В бабусі ювілей! Їй дев'яносто!
Не таке просте життя було у бабусі Олега Григоровича.
Можна описувати долі лихоліття,
У пам'яті навічно голодовка

Рубець на серці – це війни жахіття!
Були часи і радості і болю,
Довге життя подіями багате,

Якщо від хати перейти по полю,
І чоловік лежить, і син, там батько й мати.
Багато роду вже на жаль немає,
Вони у серці з нами, не колишні,
Вірші бабуся про життя складає
Про доленосний шлях що дав Всевишній!

В одному із віршів автор оспівує природу, пише: «...природа – одна із кращих книг, написана на Божій мові»

Погляньте всі на небеса,
на ці блакитні-сині хмари,
на хлібні золоті гектари,
лісів зелених чудеса!
Співає чисте джерело,
зачарували п'янкi трави,
у ластівок свої вистави,
щось відцвіло, щось розцвіло!

У багатьох віршах Олега Григоровича звучить непідкупна любов до рідної землі і свого народу. І от зараз, коли на Сході України гримлять гармати, він вірить, що українці вистоять, адже «народ і армія єдині».

Зі сходу із тривогою вітри
Під голосіївським спинились дубом,
Жовто-блакитні об'єднались прапори
З волелюбним золотим тризубом!
Достатньо на дорозі перешкод,
Є налаштованих багато по-зłodійськи
Всі труднощі здолає наш народ
Пліч-о-пліч із народним сильним військом!
У круговерті доленосних днів
Нас не поставить ворог на коліна,
Патріотичне серце дочок і синів
Б'ється – і буде жити Україна!
Час не простий, тож не до насолод,
Країна вистоїть, могутній наш народ
І героїчна армія народна.
(Олег Криворот, «Університетський
кур'єр», 2016. №7-8, 25 серпня)

Список збірок віршів

1. Жеребко В. М. Натхнення час / В. М. Жеребко – К.: ЦТ Компринт, 2018. – 52 с.
2. Криворот Олег Говоримо, міркуємо, сміємось, - ми живі / О. Криворот. – К.: Укр. фітосоц. центр, – 2016. – 107 с.
3. Криворот Олег. На перехресті совісті і честі / О. Криворот. – К.: Укр. фітосоц. центр, 2019. – 94 с.
4. Криворот Олег «То вершини, то узбіччя, перше п'ятидесятиріччя!» / О. Криворот. – К.: Укр. фітосоц. центр, 2020. – 72 с.
5. Малюга Володимир. Про екологію душі / В. Малюга. - К., 2007. – 57 с.
6. Салганский Алексей Александрович. Раздумья о человеке и природе / А. А. Салганский. – К.: Рідна природа, 2006. – 240 с.